

ת"ד 9833/04/20 - מדינת ישראל, באמצעות לשכת תביעות תעבורה י-ם נגד ציונה יפה בראונר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

18 דצמבר 2022

ת"ד 9833-04-20 מדינת ישראל נ' בראונר

לפני כבוד השופט בכיר נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות לשכת תביעות תעבורה י-ם

ע"י ב"כ עו"ד יוליה בגרמוביץ'

המאשימה

נגד

ציונה יפה בראונר

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד אלי כץ

גזר דין

האשמה ומהלך הדיון

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות הבאות:

נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: **"פקודת התעבורה"**);

חבלה של ממש ע"פ סעיף 38 לפקודת התעבורה, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה;

התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 19.12.19 בשעה 15:30, נהגה הנאשמת ברכב פרטי ברחוב השיטה בבית שמש כשבכניסה אליו מוצב תמרור 220 המורה על "רחוב משולב, מהירות מותרת 30 קמ"ש".

אותה עת הלכו מעיין אמזלג (להלן: **"האם"**) וביתה א.א. (קטינה, ילידת 2018) (להלן: **"הקטינה"** או **"הבת"**) (שתיהן יחד יקראו: **"הנפגעות"**) ברחוב הנ"ל מול כיוון נסיעת הנאשמת.

הנאשמת נהגה ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכות הרגל, לא אפשרה להן לעבור בדרך בבטחה וגרמה לתאונת דרכים בכך שפגעה בהן.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הקטינה נגרמו לה חבלות של ממש.

3. הנאשמת כפרה באחריות לתאונה וטענה כי התאונה הייתה בלתי נמנעת אולם לאחר ניהול הוכחות היא הורשעה כאמור בכלל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום ונקבע כי התאונה הייתה נמנעת אילו

עמוד 1

הנאשמת הייתה נוהגת בזהירות ושמה לב למתרחש בכביש. עוד נקבע כי לא מן הנמנע כי דעתה של הנאשמת הייתה מוסחת ולא שמה לב למתרחש בכביש ומכאן רשלנותה.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת בת 35, נשואה ואימא ל-5 בנות, עובדת כמטפלת באומנות.
5. שירות המבחן ציין כי בהתייחסותה לעבירה הנוכחית, הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשייה והביעה חרטה רבה על אופן התנהלותה. הנאשמת שיתפה כי מאז התאונה חשה תחושה של אשמה וסובלת מתסמינים פוסט טראומטיים אשר משפיעים על תפקודה. שירות המבחן תיאר את מצבה האישי והרפואי של הנאשמת שאין צורך להזכירם כאן.
6. הנאשמת מסרה כי ניסתה מספר פעמים ליצור קשר עם הנפגעת על מנת להביע את התנצלותה אך ללא הצלחה. שירות המבחן התרשם כי התאונה מהווה עבור הנאשמת מקור לכאב, אשמה וחרטה.
7. שירות המבחן התרשם כי מדובר באשה אשר מתמודדת עם קשיים רבים בחייה האישיים וכן סובלת ממצב בריאותי מורכב. עוד ציין שירות המבחן כי נראה שבעקבות תאונת הדרכים, ללא טיפול מתאים, עלולה להיות החמרה במצבה הנפשי והפיזי של הנאשמת. בנוסף, ציין שירות המבחן כי מדובר באשה אשר נעדרת עבר פלילי או תעבורתי, אשר מנהלת אורח חיים נורמטיבי בתחומי התעסוקה והמשפחה.
8. עוד ציין שירות המבחן כי הנאשמת ביטאה רצון לקיום מפגש עם הנפגעות במסגרת תכנית צדק מאחה (גפ"ן - גישור פוגע נפגע) ואף הביעה רצון להיעזר ולשתף פעולה בהליך טיפולי.
9. בסופו של דבר, שירות המבחן המליץ על הטלת עונש חינוכי שיקומי של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות, ועל הטלת צו מבחן למשך שנה שבה תשולב הנאשמת בהליך טיפולי.

טיעוני המאשימה לעונש

10. ב"כ המאשימה הדגיש את העובדה כי הנאשמת הורשעה לאחר דיון הוכחות וכי היא לא הודתה בהזדמנות הראשונה. לטענתו, יש לקחת בחשבון בעת קביעת העונש כי הנאשמת ניהלה הליך הוכחות והורשעה לאחר שמיעת עדי התביעה ואף לאחר הגשת חוות דעת מומחה מטעם ההגנה וחקירתו בבית המשפט.
11. לעניין נסיבות ביצוע העבירה, טוען ב"כ המאשימה כי מדובר בנסיבות חמורות, בהן התרשלה הנאשמת בנהיגתה, פגעה באימא ובתה בת השנה וחצי ברחוב משולב ולא אפשרה להן לעבור בבטחה כפי שמתחייב על פי החוק, פגעה בהן וגרמה להן חבלות של ממש. ב"כ המאשימה הפנה לחבלות הקשות שנגרמו לאימא ולילדה שנזקקה לאשפוז בבית החולים בגין הפגיעה ושחררה לאחר 6 ימים. לטענתו, לתאונה זו השלכות רבות על חייהן של הולכות הרגל שניכרות עד למועד זה כפי שפורט על ידי האימא.
12. לעניין הערך החברתי שנפגע, טוען ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשמת שנהגה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב לדרך ולא אפשרה לנפגעות ללכת בבטחה בדרך וגרמה לתאונה כאמור ותוצאותיה הקשות.

הערכים החברתיים שנפגעו הם שלמות הגוף, שלום הציבור ושלום משתמשי הדרך. הנאשמת לא נתנה תשומת ליבה לכביש, נהגה בקלות ראש ובנס לא נגרמו תוצאות קשות יותר של קיפוח חיי אדם.

13. באשר למדיניות הענישה הראויה, טוען ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה נקבע בהתאם למידת הרשלנות המיוחסת לנאשמת וחומרת הפגיעות שנגרמו למעורבים כתוצאה מהתאונה. העונש המקובל במקרים מעין אלו שבהם מידת הרשלנות גבוהה ונגרמו חבלות קשות הינה ברף העליון, ובהתאם להלכה הפסוקה הרווחת, כוללים אף מאסר בפועל, פסילה ארוכה למשך שנים ויותר הרכיבים. מאידך, ברף התחתון מצויים המקרים בהם מידת רשלנותו של הנאשם נמוכה ואף אשם תורם והחבלות שנגרמו למעורבים כתוצאה מהתאונה קלות יחסית. במקרים מעין אלו מקובל לקבוע פסילה אשר קרובה לפסילת המינימום של שלושה חודשים, של"צ ויותר רכיבי הענישה.

בעניינו, טוען ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשמת ברף הבינוני במתחם הענישה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה הנהוגה כבעניינו, והוא מצוין כי במקרה שלנו מדובר בפגיעות חמורות יותר וכי בנס לא היו תוצאות קטלניות. לטענתו, על בית המשפט למנוע תאונות דרכים המתרחשות חדשות לבקרים ביום יום שגובות מחיר כבד מאד והרוגים וזאת באמצעות ענישה מרתיעה ומשמעותית, ענישה שתפחית סיכון לעוברי דרך תמימים. לענין עברה התעבורתי, טוען ב"כ המאשימה כי הנאשמת הוציאה רישיון נהיגה משנת 2008 ולחובתה הרשעה אחת בגין חצייה באור אדום.

לפיכך, לאור רמת הרשלנות הבינונית של הנאשמת יחד עם רף החבלות החמורות שנגרמו, ובהתחשב בעברה התעבורתי, ביקש ב"כ המאשימה למקם את הנאשמת ברף הבינוני של מתחם הענישה ולהשית עליה את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים, פסילה שלא תפחת מ-24 חודשים, פסילה על תנאי של שישה חודשים למשך 3 שנים, קנס מרתיע ופיצוי לנפגעות העבירה.

טיעוני ההגנה לעונש

14. ב"כ הנאשמת ביקש לאבחן מקרה זה מהמקרים האחרים שאליהם הפנה ב"כ המאשימה ולהתמקד בנסיבות התאונה שבעניינו. לטענתו, יש להבחין כל מקרה לגופו ולא לגזור גזירה שווה ממקרים אחרים שנסיבותיהם אינם תואמים את נסיבות המקרה שבעניינו.

15. עוד הפנה ב"כ הנאשמת לעובדה כי נקבע בהכרעת הדין שהאמא לא נפגעה מהמכונית וכי הטיעון לעונש בדבר פגיעות גופניות של האמא לא תואם את הקביעה בהכרעת הדין.

16. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, ב"כ הנאשמת הפנה לעובדה כי גם הבוחן המשטרתי לא יכול היה לשלול את גרסת הנאשמת אך לטענתו בית המשפט הגיע למסקנה חרף זאת כי ממכלול נסיבות העניין יש אחריות לנאשמת. לטענתו, הסיכון שנוצר לא היה עקב התנהגות של הנאשמת, אלא שהיא לא השכילה להתמודד איתו.

17. לטענתו, הנאשמת לקחה אחריות על העבירה מהרגע הראשון, הביעה צער וחרטה והודתה במקרה

בהזדמנות הראשונה.

18. לטענתו, הנאשמת היתה צריכה ויכולה למנוע את התרחשות התאונה אך עדיין החומרה של הרשלנות היא ברמה הנמוכה ביותר. לא מדובר בתאונה בלתי נמנעת, לטענת הסניגור, אלא שזו תאונה שהיתה יכולה להימנע אם הנאשמת היתה יותר ממוקדת ויותר מפוקסת. הטעות של הנאשמת היה תולדה של שילוב מספר דברים. כאשר האמא עומדת בצד אחד והילדה נמצאת בצד השני, תשומת הלב הופנתה לקריאה של האמא ולכן לא הבחינה בילדה. בנסיבות אלה, טוען הסניגור כי ניתן להגדיר את התאונה כשלב אחד לפני תאונה בלתי נמנעת.
19. בנסיבות האלה ביקש ב"כ הנאשמת לקבוע כי מתחם הענישה מתחיל מפסילת המינימום וביקש למקם את הנאשמת במקום הנמוך ביותר מבחינת הפסילה. הנאשמת אמא לחמישה ילדים, נוהגת יותר מעשרים שנה, נהגה בחו"ל קודם עלייתה לארץ, ואין לה הרשעות קודמות. לטענתו, אין מקום להטיל על הנאשמת עבודות שירות כבקשת המאשימה וכי שיקולי שיקום תומכים דווקא בהטלת ענישה שיקומית.
20. לטענת ב"כ הנאשמת, אין לזקוף לחובת הנאשמת כי היא ניהלה את דיוני ההוכחות וכי לטענתו דיון ההוכחות היה ענייני ויכול היה להביא לזיכוי הנאשמת. עוד הפנה ב"כ הנאשמת לכאב של האמא ושל הילדה, ואף ציין כי גם הנאשמת עברה טראומה קשה מעצם אירוע התאונה והיא עוברת במקום כל יום וזוכרת את הדברים, דבר שמעצים את מצוקתה הנפשית. על כן, הטלת מאסר בעבודות שירות יכול רק להעצים את המצוקה של הנאשמת.
21. לבסוף, ביקש ב"כ הנאשמת לשלוח לילדה וגם לאמא איחולי החלמה ובריאות פיזית ונפשית שכן לטענתו זהו הדבר החשוב ביותר.

דין והכרעה

השלבים בגזירת הדין

22. על בית המשפט לבצע בחינה בת שלושה שלבים בכדי לגזור את עונשו של נאשם. שלב ראשון, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. שלב שני, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור לשלב השלישי שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראו: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

מתחם הענישה בעבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה קשות

23. בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, היינו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". לאמור, העונש הראוי יגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו של הנאשם.
24. סעיף 40ג(א) לחוק העונשין קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע נאשם יקבע

בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 לחוק. לשם כך יתחשב בית המשפט: בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

25. העבירות בהן הורשעה הנאשמת הינן עבירות חמורות ומסוכנות. מדובר בתאונות דרכים שתוצאותיה הינן קשות שגרמו לחבלות לילדה. עוד מתברר כי התאונה ארעה בכביש משולב המחייב מידת זהירות גבוהה יותר.

26. הערך החברתי שנפגע הוא שלום הציבור, שלמות הגוף והנפש והצורך לשמור על ביטחונם של משתמשי הדרך. האם העידה בפניי על נסיבות אירוע התאונה ועל והקשיים אותם היא חוותה עקב התאונה.

27. הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים (ראו: עפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.09.12)).

עוד נקבע כי:

"לענישה ההולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן" (ראה: רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.06.12)).

28. עם זאת, לא נקבע כי בכל תאונה שבה נגרמו חבלות קשות קיימת חובה להטיל עונש מאסר בפועל, והדבר צריך להיבחן על פי נסיבותיו.

29. בעפ"ת 34990-06-15 אורנה רבקה טקל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.06.15) שם נפגע הולך רגל על מעבר חצייה וכתוצאה מהתאונה נגרמו לו חבלות של ממש, שברים בצלעות ושבר בברך ימין. בית המשפט לתעבורה השית על הנאשמת קנס בסך של 1,800 ₪, פסילה בפועל ל- 10 חודשים, ופסילה על תנאי. בית המשפט המחוזי הפחית את עונש הפסילה ל- 4 חודשים.

בת"ד 2097/07 מדינת ישראל נ' אלירן שלמה (פורסם בנבו, 23.05.10) הנאשם איבד את השליטה על רכבו, סטה מנתיב נסיעתו ופגע ברכב שהגיע ממול. כתוצאה מהתאונה נחבל נהג הרכב המעורב חבלה של ממש אשר הובילה בסופו של דבר לקטיעת רגלו. בית המשפט השית על הנאשם עונש פסילה למשך 20 חודשים לצד צו של"צ בהיקף של 400 שעות.

בעפ"ת 24159-02-15 מוטולה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 12.03.15), שם דובר על תאונה בה נפגע נהג אופנוע פגיעה קשה ובין היתר, איבד את רגלו שנכרתה מעל הברך, ובנוסף נגרמו לו שברים לא קלים. בית המשפט המחוזי ביטל את רכיב המאסר בעבודות שירות שהושתו על הנאשם.

בת"ד 3081-08-15 מדינת ישראל נ' ברדוגו (מיום 02.04.17) שם נגרמו לנפגע שברים והוא נזקק לניתוח והושתו על הנאשמת עונש של"צ בהיקף של 90 שעות לצד פסילה למשך 10 חודשים ובית המשפט המחוזי קיבל את הערעור לעניין אורך צו השל"צ וקבע כי הוא יעמוד על 120 שעות (עפ"ת 33574-05-17).

בת"ד 139-04-19 מדינת ישראל נ' אלוז (מיום 11.02.21), שם דובר על תאונה שארעה על מעבר חצייה.

הנאשם פגע בהולכת רגל ובבתה התינוקת בת ה- 9 חודשים שהייתה בעגלת תינוק, עת חצו את הכביש במעבר חצייה. כתוצאה מהתאונה נגרמו להולכת הרגל ולבתה התינוקת חבלות של ממש. בית המשפט השית על הנאשם בין היתר עונש פסילה למשך 11 חודשים, לצד 250 שעות של"צ.

30. יש לציין כי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאיננה סגורה לגבי נסיבות ביצוע העבירה.

31. בנסיבות אלה ניתן לראות כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשעה הנאשמת נע בין פסילה לתקופה מינימלית של 3 חודשים ועד לפסילה של שנים ואף יכול להגיע גם לעונש מאסר, הכל בהתאם למידת הרשלנות, לתוצאות התאונה ולמצבו של הנפגע. אכן נהוג במקרים דומים כאשר מדובר בתאונה שגרמה לחבלות אשר כפסע בין לבין המוות, להטיל גם עונש מאסר ולו בעבודות שירות. אולם אין זה המקרה בענייננו שכן התרשמתי כי חברו לנהיגתה של הנאשמת מספר גורמים אשר ממקמים את מידת הרשלנות של שלה לרמה הנמוכה.

מהו העונש הראוי לנאשמת

32. בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירות.

33. הנאשמת בת 35 הוציא רישיון נהיגה משנת 2008 אין לחובתה הרשעות קודמות. היא לקחה אחריות, הביעה חרטה וצער ודומה כי מדובר ברשלנות רגעית שאינה מאפיינת את נהיגתה.

34. בנסיבות אלה, מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן. שירות המבחן התחשב במצבה של הנאשמת וכגורם סיכוי לשיקום התייחס לרצון של הנאשמת ליטול חלק בשיקום לרבות בהשתתפות בתוכנית צדק מאחה כחלק ממעגל התיקון וההשלמה.

35. בנסיבות אלה, הגעתי למסקנה כי העונש הראוי לנאשמת הינו צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, צו מבחן למשך שנה, לצד פסילה לתקופה של 11 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי לנפגעות.

36. כאן המקום לציין כי שירות המבחן ביקש לקבוע היקף שעות נמוך יותר, אך לא מצאתי בנסיבות העניין לאמץ את ההמלצה באשר להיקף השעות המצומצם וזאת בשים לב לכך שלא הוטל על הנאשמת עונש מאסר.

לפיכך, אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. תשלום קנס בסך 3,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים, החל מיום 01.01.23.

ב. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים.

הנאשמת תפקיד רשיונה או תצהיר על העדר רשיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 01.02.23.

תשומת לב הנאשמת לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

- ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
- ד. אני מצווה על מאסרה של הנאשמת למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם תעבור עבירה של גרימת תאונת דרכים.
- ה. הנאשמת תבצע 250 שעות שירות לתועלת הציבור, בהתאם לתוכנית שהגיש שירות המבחן. שירות המבחן יוכל לשנות את מקום ביצוע העבודות, תוך מתן הודעה לבית המשפט. הוסברו לנאשמת משמעות הצו, מטרת השירות ופרטיו.
- הנאשמת הוזהרה כי אם לא תמלא כנדרש אחר צו השירות ישקול ביהמ"ש לבטל את הצו ולהטיל עליה עונש נוסף.
- ו. הנאשמת תשלם פיצוי לנפגעות התאונה בסך של 6,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד עד ליום 01.02.23 במזכירות בית המשפט ויועבר לידי האימא שפרטיה בכתב האישום.
- ז. ניתן בזאת צו מבחן לפיו הנאשמת תעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך 12 חודשים מהיום. הנאשמת תשולב בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן ותבצע בדיקות לגילוי צריכת סמים ו/או אלכוהול ככל שיידרש ע"י שירות המבחן.
- מובהר לנאשמת כי אם לא תמלא כנדרש את המוטל עליה, או אם תורשע בעבירה פלילית או בעבירה של גרימת תאונת דרכים, ישוב ביהמ"ש וידון בעונש שיוטל עליה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.